

До спеціалізованої вченої ради
Д 35.051.03 у Львівському
національному університеті
імені Івана Франка

ВІДГУК

офіційного опонента доктора юридичних наук,
професора **Юрчишина Василя Миколайовича** на дисертацію **Кахновець Соломії Олегівни** на тему «Угляд прокурора у кримінальному провадженні»,
подану на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.09 – кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність

Актуальність теми. Протидія кримінальним правопорушенням в Україні є одним із пріоритетних завдань діяльності правоохоронних органів нашої держави. Це негативне явище є суттєвою перешкодою на шляху розбудови демократичної держави, реалізації принципу верховенства права у всіх сферах життя українського суспільства, національній безпеці, розвитку міжнародних відносин із зарубіжними державами та міжнародними інституціями.

Сучасний період розвитку українського суспільства характеризується активним реформуванням усіх сфер життєдіяльності. Особливе місце в цьому процесі належить судово-правовій реформі, якій притаманна зміна законодавства, в тому числі кримінального процесуального. Для сучасної науки кримінального процесу характерна зміна теоретичних положень і понять, які склались та закріпились у теорії кримінального процесу протягом багатьох років. Ці зміни торкнулись більшості інститутів кримінального процесуального права, тому назріла необхідність вивчення та дослідження нових поглядів, концепцій, ідей та уточнення, на їх основі, певних положень науки кримінального процесу. Результати цієї діяльності мають відобразитись і у законодавстві.

У зв'язку з цим, саме сьогодні, коли і серед науковців, і серед працівників правоохоронних органів протягом тривалого часу точаться дискусії щодо реформування діяльності органів прокуратури, і ці дискусії активізувалися в світлі набрання чинності новим Кримінальним процесуальним кодексом (далі - КПК) України, особливої актуальності набувають питання визначення та функціонального призначення кримінальної процесуального угляду прокурора у досудовому розслідуванні та у судовому провадженні, оскільки діяльність прокурора у кримінальному процесі на цьому етапі є пріоритетною і саме вона зазнає суттєвих змін у визначенні його функцій, предмету відання, повноважень та угляду.

З огляду на зазначене у кримінальних провадженнях про кримінальні правопорушення важливою є діяльність прокурора, який контролює хід досудового розслідування кримінальних злочинів, бере безпосередню участь та слідкує за правильністю збирання доказів, формує майбутнє публічне обвинувачення, яке підтримує у суді. У зв'язку з цим дослідження процесуальних аспектів участі прокурора у кримінальних провадженнях про кримінальні злочини є актуальним як у теоретичному, так і практичному аспектах.

Крім цього, питання участі прокурора у кримінальних провадженнях про кримінальні злочини у судах першої, апеляційної та касаційної інстанцій викликають постійний інтерес як у науці кримінального процесу, так і у правозастосовній практиці. І це закономірно, оскільки прокурор бере активну участь у судовому провадженні у першій апеляційній та касаційній інстанціях, у тому числі у підготовчому провадженні, забезпечуючи розгляд судом матеріалів кримінального провадження по суті. Недосконалість правового регулювання цієї діяльності, помилки прокурора у кожному конкретному випадку можуть призвести до негативних наслідків як загального (невиконання завдань кримінального провадження), так і окремого (порушення прав і законних інтересів конкретних осіб) характеру.

Зазначені фактори обумовили вибір теми дисертаційної роботи і її актуальність.

Відповідність дисертаційної роботи сучасним вимогам науки і практики. Дисертаційне дослідження відповідає Пріоритетним напрямкам розвитку науки і техніки на період до 2020 року, затвердженим Законом України від 9 вересня 2010 р. № 2519-VI, Концепції реформування кримінальної юстиції України, затвердженої Указом Президента України від 8 квітня 2008 р. № 311/2008, Національній стратегії у сфері прав людини на період до 2020 року, затвердженій Указом Президента України від 25 серпня 2015 р. № 501/2015, Стратегії реформування судоустрою, судочинства та суміжних правових інститутів на 2015-2020 роки, затвердженої Указом Президента України від 20 травня 2015 р. № 276/2015, та спрямованої на виконання Плану заходів з виконання обов'язків та зобов'язань України, що впливають з її членства в Раді Європи, затвердженого Указом Президента України від 12 січня 2011 р. № 24/2011.

Дисертація підготовлена в межах наукової теми кафедри кримінального процесу та криміналістики Львівського національного університету імені Івана Франка «Забезпечення реалізації прав і свобод особи у кримінальному провадженні в контексті конституційних змін та новел кримінального процесуального законодавства» (номер державної реєстрації 0118U000624). Тему дослідження «Угляд прокурора у кримінальному провадженні» затверджено Вченою радою Львівського національного університету імені Івана Франка (протокол №15/2 від 24.02.2016 року).

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій, сформульованих у дисертації, їх достовірність. Структура дослідження достатньо обґрунтована та логічно вдало побудована, а його результати є аргументованими і переконливими.

Дисертантка використала достатню кількість наукової літератури (237 найменувань), в тому числі зарубіжної, з питань, що відносяться до

комплексу проблемних питань, які стосуються угляду прокурора у кримінальних провадженнях.

У своїй роботі авторка критично ставиться до окремих положень публікацій, на сторінках дисертаційного дослідження веде коректну полеміку з іншими вченими.

Постановка завдань, визначення об'єкта, предмета та мети наукового пошуку має чіткий і зрозумілий вигляд та цілком відповідає загальним вимогам. Завдання та мета наукової праці автором в цілому досягнуті.

Необхідно зазначити, що методологія дослідження побудована правильно та передбачає використання апробованої системи методів (серед яких є як традиційні юридичні, так і конкретно-соціологічні методи: системно-структурний, історико-правовий, порівняльно-правовий, формально-логічний (догматичний), соціологічний. Ці методи застосовувалися в роботі у взаємозалежності та взаємозв'язку, що забезпечило об'єктивність, всебічність та повноту дослідження.

Дисертаційне дослідження має належну емпіричну базу, яку складають офіційні дані (статистика, звіти, узагальнення, судові рішення) Генеральної прокуратури України, Верховного Суду, зведені дані соціологічного опитування 189 прокурорів.

Дисертаційна робота ґрунтується на нормативно-правовій базі, яку складають положення Конституції України, міжнародні нормативно-правові акти, вітчизняне кримінальне процесуальне законодавство, рішення Конституційного Суду України і законодавство окремих зарубіжних країн.

Таким чином, обґрунтованість і достовірність отриманих дисертантом результатів, висновків та пропозицій забезпечена завдяки використанню широкого кола наукових джерел, емпіричної бази, різноманітних методів наукового і практичного дослідження поставлених завдань.

Наукова новизна положень та висновків, які виносяться на захист. Дисертація Кахновець С.О. є одним із перших в Україні комплексних монографічних досліджень угляду прокурора у кримінальних провадженнях

про кримінальні злочини, який спрямований на розробку науково-обґрунтованих заходів щодо удосконалення діяльності прокурора про угляд за додержанням законів під час досудового розслідування у формі процесуального керівництва і у судовому провадженні у формі публічного підтримання обвинувачення.

У дисертації сформульовано висновки, пропозиції та рекомендації які, на наш погляд, характеризуються новизною та сприяють вирішенню низки важливих теоретичних і практичних проблем.

1. На думку офіційного опонента заслуговує на увагу авторське визначення поняття «угляд прокурора у кримінальному провадженні» - це аспект правозастосовної діяльності прокурора у кримінальному провадженні, що полягає у виборі, передбаченому кримінальним процесуальним законом, або такому, що випливає з нього, чи зумовленого недоліками кримінального процесуального регулювання, прокурором процесуальної дії чи процесуального рішення з двох чи більше законних, обґрунтованих та справедливих альтернатив, які відповідають вимогам, що ставляться до правозастосовного акту, у межах повноважень прокурора та з урахуванням обставин кримінального провадження, на підставі його внутрішнього переконання і правосвідомості;

2. Цікавою є пропозиція автора щодо методологічних підходів дослідження участі прокурора у кримінальних провадженнях про кримінальні правопорушення, особливу увагу серед яких приділено прогностичному методу як способу оцінки ефективності кримінальної процесуальної діяльності прокурора у означених кримінальних провадженнях.

3. Заслуговує на увагу запропонована авторська періодизація участі прокурора у кримінальних провадженнях про кримінальні правопорушення, яку умовно поділено на періоди залежно від законодавчого закріплення такої участі.

Оцінка змісту дисертації та автореферату. Дисертація має чітку структуру: композиційно складається із анотації, вступу, трьох розділів, що включають в себе дев'ять підрозділів, висновків, списку використаних джерел, додатків. Повний обсяг дисертації становить 232 сторінок, з них основний текст - 196 сторінок, список використаних джерел - 25 сторінок (231 найменувань) та дев'ять додатків на 9 сторінках.

У Вступі обґрунтовано актуальність теми дисертації, визначено її взаємозв'язок із науковими програмами, планами, темами та ступінь наукової розробки, описано об'єкт і предмет дослідження, сформульовано його мету і завдання, викладено методологічну основу роботи, окреслено положення, які характеризують її наукову новизну, роз'яснено практичне значення одержаних результатів дослідження, наведено дані про апробацію його результатів, публікації і структуру дисертації.

Розділ 1 – «Суть, межі та види угляду прокурора у кримінальному провадженні» дисертантка цілком природно розпочала з аналізу спеціальної філологічної літератури, виявивши відсутність у ній вжитку слова «угляд», зазначивши при цьому що термін «угляд» все ж використовується вітчизняними правознавцями, в основному, як синонім поняття «розсуд». Авторка з'ясувала співвідношення понять «угляд», «розсуд» та «дискреція», встановивши що угляд та розсуд мають схожу інтерпретацію і ці терміни можна використовувати як синонімічні, при цьому дискреційні повноваження є одним із аспектів розуміння категорії «правозастосовний угляд».

Вважаю за необхідне наголосити, що хоча тлумачення самого терміну «розсуд» є досить сталим, «розсуд» та «розсуд у праві» нетотожні поняття. Розсудом у праві наділені лише уповноважені на те суб'єкти, це в першу чергу повноваження, а не право. Іншим учасниками кримінальних процесуальних відносин притаманні лише права й обов'язки, тобто вони застосовують розсуд лише як метод прийняття власних рішень щодо обсягу прав, який ними буде використаний.

Доречно авторка наводить результати анкетування прокурорів щодо співвідношення понять «угляд прокурора у кримінальному провадженні» та «дискреційні повноваження прокурора у кримінальному провадженні», згідно результатів яких 62,7% опитаних прокурорів відповіли що вони є тотожними.

Далі авторка аналізує ознаки правозастосовного угляду висловлені науковцями Антоповим В.Г., Березіним О.О., Корабліною О.В., Рісним М.Б., Скударновим О.С., Степаненком В.В., звертаючи увагу, що найповнішу та найконкретизованішу систему ознак правозастосовного угляду, на думку дисертантки, розробив Бойко Д.В.

З метою формулювання ґрунтовного визначення поняття «угляд прокурора у кримінальному провадженні», авторка проаналізувала підходи до розуміння категорій «судовий угляд (розсуд)» та «угляд (розсуд) слідчого».

Цілком закономірно, що далі дисертантка, проаналізувавши ознаки правозастосовного угляду та повноваження прокурора у кримінальному провадженні, визначила ознаки угляду прокурора у кримінальному провадженні, а також виокремила його підстави, функції та межі.

Обґрунтованим і науково значимим є висновок про те, що угляд прокурора у кримінальному провадженні – це аспект правозастосовної діяльності прокурора у кримінальному провадженні, що полягає у виборі, передбаченому кримінальним процесуальним законом, або такому, що впливає з нього, чи зумовленого недоліками кримінального процесуального регулювання, прокурором процесуальної дії чи процесуального рішення з двох чи більше законних, обґрунтованих та справедливих альтернатив, які відповідають вимогам, що ставляться до правозастосовного акту, у межах повноважень прокурора та з урахуванням обставин кримінального провадження, на підставі його внутрішнього переконання і правосвідомості.

Значимою є також класифікація угляду прокурора у кримінальному провадженні запропонована авторкою за предметом (нормативний,

індивідуальний), ступенем дискретності (безперервний, дискретний), галузевою приналежністю норм права (у сфері кримінального права, у сфері кримінального процесуального права), залежно від статусу прокурора (угляд, що може бути підданий перегляду, остаточний угляд).

У розділі 2 «Угляд прокурора у стадії досудового розслідування» авторка обґрунтовано піднімає питання щодо тлумачення формулювання ст. 214 КПК України – «інше джерело, з якого виявлені обставини, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення» та звертає увагу на необхідності формулювання вичерпного переліку приводів для початку досудового розслідування, з тих підстав, що для кримінального процесуального законодавства є недоречним використання слів, що можуть викликати неоднозначне трактування, яке допускає різне тлумачення його змісту.

Спираючись на подекуди негативну практику застосування ч. 1 ст. 37 КПК України, коли фактично відбувається перепокладання діяльності з керівництва досудовим розслідуванням між членами групи прокурорів, дисертантка пропонує встановити підстави для визначення керівником органу прокуратури групи прокурорів у кримінальному провадженні з його початку і до завершення, з чітким визначенням для кожного з її учасників напрямом роботи. Наведена пропозиція є слушною, адже це дисциплінуватиме членів групи прокурорів та сприятиме ефективності і результативності такої діяльності. Варто відзначити, що 49% прокурорів, які взяли участь в анкетуванні, з такою пропозицією не погодились.

Заслуговує на увагу доктринальна інтерпретація оцінного поняття «достатні докази, що є підставою для повідомлення про підозру» під якою слід розуміти узгоджену, взаємопов'язану, без внутрішніх суперечностей систему доказів, що підтверджують наявність обставин, які утворюють подію кримінального правопорушення та винуватість підозрюваного у його вчиненні.

Також авторкою проаналізовано приклади реалізації прокурором угляду при визначенні підслідності. Офіційний опонент схвально оцінює пропозицію дисертантки доповнити ч. 10 ст. 216 КПК України положенням про необхідність врахування визначених у ч.ч. 1-9 ст. 216 КПК України правил підслідності.

Авторка зазначає, що хоча ч.1 ст. 253 КПК України і передбачено обов'язок прокурора письмово повідомити осіб, конституційні права яких було тимчасово обмежені під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, ч. 2 цієї статті не встановлює конкретний час, в який особа має повідомлятися, що по відношенню до неї проводилися негласні слідчі (розшукові) дії. Законодавець залишає на угляд прокурора конкретний час такого повідомлення з орієнтацією на: наявність чи відсутність загроз для досягнення мети досудового розслідування; суспільну безпеку; відсутність загрози для життя та здоров'я осіб, які причетні до проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Проте, на практиці в 75% випадків особи, конституційні права яких були тимчасово обмежені під час проведення негласних слідчих (розшукових) дій, або не були письмово повідомлені прокурором (слідчим), або були повідомлені про таке обмеження з порушенням строків повідомлення.

На етапі завершення досудового розслідування прокурор наділений повноваженнями обирати варіант закінчення досудового розслідування, керуючись нормами кримінального процесуального закону, а також нормами матеріального права (зокрема, у випадках звільнення особи від кримінальної відповідальності). Хоч прокурор і не приймає остаточного рішення щодо звільнення особи від кримінальної відповідальності, проте він в повній мірі реалізовує свій угляд оцінюючи поведінку та особу підозрюваного. Кожен з обраних прокурором варіантів рішень закінчення досудового розслідування повинен бути законним, обґрунтованим та справедливим, адже це є основою для наступної діяльності учасників кримінального провадження, суду.

У розділі 3 «Угляд прокурора під час судового провадження» заслуговує на схвальну оцінку пропозиції передбачити у ст. 470 КПК України ще одну обставину, яку необхідно враховувати прокурору при вирішенні питання про укладення угоди про визнання винуватості, а саме – добровільність підозрюваного чи обвинуваченого на укладення угоди про визнання винуватості.

Також варті уваги, викладені у роботі правові пропозиції щодо підвищення ефективності правового регулювання зміни та висунення додаткового обвинувачення прокурором в суді, зокрема, змінити редакцію ч. 1 ст. 338 КПК України, замінивши у ній словосполучення «має право» на «зобов'язаний».

Доречною є пропозиція надати можливість публічному обвинувачу та/або процесуальному керівнику підтримувати подану ним апеляційну (касаційну) скаргу у суді апеляційної (касаційної інстанції).

Констатовано, що і у контрольних судових провадженнях прокурор вдається до угляду, зміст та межі якого визначені у КПК України.

Наукове дослідження, проведене Кахновець С.О., має не тільки теоретичне, але й практичне значення. Наведені дисертанткою висновки, положення та пропозиції можуть бути використані у правотворчій діяльності для удосконалення чинного кримінального процесуального законодавства України, а також у практичній діяльності слідчих, дізнавачів, прокурорів, слідчих суддів, суддів.

Зроблені Кахновець С.О. наукові висновки дисертації мають вагому аргументацію, належним чином обґрунтовані і характеризуються високим рівнем достовірності.

Крім розглянутих вище, в роботі містяться й інші положення, висновки, рекомендації, які сукупно забезпечують цілісність проведеного дослідження.

Автореферат дисертації ідентичний за змістом основним положенням самої дисертації і відповідає зазначеній спеціальності 12.00.09 -

кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність.

Заслужують намагання дисертантки вирішити окремі проблеми, які виникають внаслідок недостатнього нормативного регулювання.

Практичне значення одержаних результатів дослідження.

Результати дисертаційного дослідження мають прикладний характер і використовуються за різними напрямками діяльності, зокрема у:

- у правотворчій діяльності – для удосконалення регламентації норм кримінального процесуального права, що є підставами для угляду прокурора у кримінальному провадженні. Пропозиції і рекомендації, викладені у дисертації, прийняті та використовуються у практичній діяльності (акт впровадження від 25.09.2020 року Львівської обласної прокуратури);

- у правозастосовній діяльності – під час вирішення питань щодо реалізації угляду прокурора у кримінальному провадженні, у процесі підвищення кваліфікації прокурорів;

- у науково-дослідній роботі – як основа для подальшого розвитку вчення про угляд прокурора у кримінальному провадженні;

- у навчальному процесі – при викладанні та вивченні курсу «Кримінально-процесуальне право України», «Прокурорське право України», при підготовці методичних матеріалів, курсів лекцій, спеціальних курсів, посібників, підручників, науково-практичних коментарів до КПК України. Результати дисертації використовуються у навчальному процесі юридичного факультету Львівського національного університету імені Івана Франка, Інституту права, психології та інноваційної освіти Національного університету «Львівська політехніка» (акт впровадження від 13.10.2020 року), Львівського державного університету внутрішніх справ (акт впровадження від 30.10.2020 року) під час викладання названих дисциплін.

Повнота викладення основних результатів дисертації в опублікованих наукових працях. Результати дослідження повною мірою відображені в наукових фахових виданнях, зміст і характер яких відповідають вимогам, встановленим МОН України, а також виступах дисертантки з доповідями основних положень дисертації на науково-практичних конференціях, семінарах і круглих столах, що в цілому свідчить про достатній рівень апробації.

Основні теоретичні висновки і практичні пропозиції, що містяться у дисертації, сформульовано в 5 наукових публікаціях, серед яких чотири статей, опублікованих в юридичних фахових виданнях України, затверджених наказом Міністерства освіти і науки України, одна - в іноземному фаховому виданні та шість тез доповідей, опублікованих у збірниках матеріалів науково-практичних конференцій.

У цілому позитивно оцінюючи рецензовану працю, звернемо увагу⁷ на окремі дискусійні питання, які, на нашу думку, потребують або додаткової аргументації, або спеціальних пояснень під час захисту.

1. На думку офіційного опонента, дисертантка детально проаналізувавши такі поняття як «угляд», «розсуд» та «дискреція», не дослідила і не порівняла зазначенні поняття із термінами які вписані у законодавстві: «функція», «повноваження», «компетенція» прокурора у кримінальному провадженні.

2. На стор. 73-74 дисертації авторка пропонує доповнити ч.1 ст. 37 КПК України третім і четвертим реченням такого змісту: «При визначенні групи прокурорів керівник органу прокуратури враховує кількість епізодів, суспільний резонанс, тяжкість злочину, місце його вчинення, обсяг слідчих (розшукових), негласних слідчих (розшукових) та інших процесуальних дій, що необхідно провести у кримінальному провадженні, обсяг участі прокурорау розгляді слідчими суддями клопотань, скарг під час досудового розслідування, строки досудового розслідування та заходів забезпечення кримінального провадження, обсяг документів, що необхідно підготувати для

продовження строків досудового розслідування та дії заходів забезпечення кримінального провадження, кількість учасників кримінального провадження. Визначення групи прокурорів з огляду на інші обставини заборонено», мотивуючи це тим, що на практиці керівники окружних, обласних прокуратур керуючись ст. 110 КПК України практично у всіх кримінальних провадження створюють групу прокурорів, в той час, як створення групи прокурорів передбачено законодавством, як виняток, а керівник прокуратури, створення групи прокурорів, застосовують як правило.

На наш погляд, створення групи прокурорів по угляду за законністю досудового розслідування і участі у судовому провадженні – це швидка, оперативна, безболісна заміна прокурора, якому заявлено відвід, у якого є тяжка хвороба або він звільнений з органів прокуратури, з метою уникнення тяганини під час досудового розслідування, зриву судових процесів.

3. Як недолік, слід позначити те, що в дисертації не приділено достатньої уваги аналізу сутності функції процесуального керівництва прокурором досудовим розслідуванням та не виявлено особистої позиції авторки з приводу користі процесуального керівництва.

4. Видається зайвою і нічим не обґрунтованою пропозиція авторки щодо доповнення редакції ч.3 ст.294 КПК України такого змісту: «до п'яти місяців – керівником окружної прокуратури, керівником обласної прокуратури або його першим заступником чи заступником, заступником Генерального прокурора, якщо об'єктивно завершити усі процесуальні дії не є можливим, а їх закінчення є необхідним для всебічного, повного та неупередженого дослідження усіх обставин кримінального провадження».

5. В дисертації часто трапляються терміни які втратили юридичне значення. Зокрема, а) на стор. 108 дисертації: «так у ст.ст. 47,48 КК України зазначено таке. Особу яку вперше вчинила злочин невеликої або середньої тяжкості»; б) на стор. 131 дисертації: «підготовка прокурора до підтримання державного обвинувачення»; в) на стор. 134 дисертації: «однак вищенаведені

доктринальні положення не дають відповіді на питання про те, як саме прокурору сформулювати наглядове провадження (має бути, як саме процесуальному керівнику сформулювати наглядове провадження)», так як у штаті окружних, обласних прокуратур є прокурори, які виконують інші конституційні функції і до формування наглядових проваджень не причетні; г) на стор. 146 дисертації зазначено: «саме тому підтримувати державне обвинувачення повинен прокурор (а має бути процесуальний керівник який брав безпосередню участь у досудовому провадженні)». Аналогічно на сторінках 164, 188 дисертації (державний обвинувач).

Перелічені зауваження і побажання, зрозуміло, не вичерпують дискусії й щодо інших положень і висновків дисертації, яка, очевидно, буде продовжена під час її публічного захисту. Але висловлені опонентом зауваження переважно мають дискусійний характер і, в цілому, не впливають на високу позитивну оцінку дисертації.

Основні положення дисертації ідентично викладені в авторефераті. Висновки і пропозиції, сформульовані у дисертації, переважно знайшли свій ідентичний виклад у публікаціях з теми дисертації і є вагомим внеском дисертантки у розвиток кримінальної процесуальної науки, а також цінним порадином для правників у сфері кримінального процесу, криміналістики та оперативно-розшукової діяльності.

ЗАГАЛЬНИЙ ВИСНОВОК:

Дисертація Кахновець Соломії Олегіївни на тему «Угляд прокурора у кримінальному провадженні» є завершеною науковою працею, містить нові науково обґрунтовані результати проведених досліджень, які розв'язують конкретне наукове завдання, що має істотне значення для науки кримінального процесу, і відповідає вимогам пунктів 9, 11, 12, 13 «Порядку присудження наукових ступенів», затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 року № 567 зі змінами та доповненнями

від 15 липня 2020 р. № 607, а її авторка - Кахновець Соломія Олегівна на основі прилюдного захисту заслугоує на присудження наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.09 - кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність.

Офіційний опонент:

**Завідувач кафедри кримінальної юстиції
Чернівецького юридичного інституту НУ «ОЮА»,
доктор юридичних наук, професор**

В.М.Юрчишин

підпис В.М.Юрчишина засвідчую

**Директор Чернівецького юридичного
інституту НУ «ОЮА», к.ю.н.**



А.Р. Воробчак